

« Богъ да запазва царицата сѣкогы честита! »

Пикильо не смѣяше да я запыта, нито за послѣдователныѣ обстоятелства, които увеличавахъ на сѣка минута очудванъето му, нито за тайственныѣ средства на които служаше като орждіе; той посмѣи само да я попыта съ свѣнливъ гласъ:

« Познавате ли Нейно Величество ? »

— Не, Пикильо!

— Не си ли я виждала поне ?

— Никога.

Но поне, повтори момъкътъ който осѣщаше любопытството си удвоено, какъ можаше да та има на толкози почетъ царицата, и да та обыча до таквази степенъ, безъ да та види никога ?

— Никога! пое Аиша, не съмъ ходила въ Двора, нито могъ да отидъ, защото не съмъ благородна, Пикильо, азъ съмъ бѣдно едно момиче! »

Пикильо подскочи отъ радость. А Аиша, като протегнъ ржка къмъ него, рече съ очарователенъ тонъ.

« Не обаждамъ на тебе, найвѣрныя ми и найпреданныя ми пріятель, онуй което са касае до мене, защото тѣзи тайна не е моя, не принадлежи на мене . . . Ако да повреждаше само мене, обаждахъ ти.

— Друго не щъ, рече радостно Пикильо, освѣнъ да ти служъ!

— Изложихъ та твърдѣ много като та намѣсихъ въ таквази работа. По божія милость и благоволеніе на царицата, работата доде добръ, но тя можаше и да са искриви. Заради туй задлъжи пріятелитѣ си да необаждатъ нищо и за тѣхно и за твое добро, защото и ты ще пострадаешъ равно съ тѣхъ, ако са научтъ кой си . . . Увѣрватъ, рече тя на низско, че гоненіето противъ Маврытѣ наченва изново, гоненіе толкози пожестoko и ужасно, колкото че то е тайно, не го обеваятъ, и жертвытѣ нематъ поне утѣшеніето да страдайтъ явно, и да искатъ състраданіе и правосждіе противъ палачытѣ си!

— Че коя е цѣльта на туй ново безчеловѣчіе ?

— Да обърижтъ Маврытѣ въ католическата вѣра, и за туй употребяватъ безразлично сѣко сръдство!